la Falç

"bon cop de falç
bon cop de falç
defensors
de la terra...."
els segadors

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.). 10 carrer Foy. 66000 .PERPINYA

Nº23. Gener i Febrer del 1976 Preu : 3 F

. un poble ... una llengua.
. muntanyes regalades
. la carta de brest

CRONICA de TOTHOM

Al dia 23 de Novembre en Patrick Capron que s'està a prop del Pertus a la masia de les Carboneres va ser victima de la ràbia dels CRS que vigilaven la frontera. El sector era ple de policia com si haguès hagut estat de guerra. Patrulles armades de metralladores. Landrovers.En Patric que ha deixat la vila fa anys per fer vida de pagès i no tenir a davant de casa seva tota aquesta repressió, com que els CRS aparcaven la llur landrover en el cami del mas, els hi ha deixat sus d'un arbre la carta que donem aqui. Els de la CRS... s'ho han agafat malament. Tornava amb les cabres. Els van agafar. Un cop dins la landrover van caure els insults i els cops.. en Patrick ens ha dit " le flic qui chope un arabe, quoi ".

ex: " ah non, t'es pas beau, tu ressembles à mon noeud quand j'ai baisé trois fois;(pobret !) qu'est ce que vous faites là haut ? vous devez vous niquer toute la journée".

En el comissariat esperaven senegalesos que havien passat cladestinament la frontera :

ex :" tiens ma chatte, ils sont en mal d'amour on va te refiler à eux ! ".

Sadisme, repressió la CERES..TAPO té la cara de totes aquestes policies feixistes de tot el mon.

ex: " on peut te descendre comme on veut, on aura aucun emmerdement ! ".

Desprès d'una nit al comissariat el van deixar anar. Pero uns dies desprès la duana venia a escorcollar el mas si de cas hi amagaven drogues !.

El metge ha constatat els cops. El Patric volia queixar-se el Fiscal. Pero ho ha deixat perqué sap molt bé que la queixa sera com diuen "classée sans suite". Només li quedava aquesta reparació; poder publicar les humiliacions que va patir.

Messieurs les policiers,

Je soussigné Patrick Capron, vivant actuellement au mas "Les Carbonères" à Riunogués, déclare que la présente lettre n'engage que moi-même. Sachez d'abord que je ne veux exprimer contre vous aucune animosité à vous qui n'êtes que de simples fonctionnaires de la super machine qui m'oppresse, l'ETAT ; bien que je ne sois pas solidaire de votre travail de surveillance de la frontière. Vous m'accorderez (mettez vous à ma place) que vos véhicules et uniformes obscurcissent mon paysage. Alors si vous venez stationner sur les terres où je vis, et devant chez moi, comprenez que cela ne me plait qu'à moitié, d'autant que pour parler en terme de légalité, votre langage, je ne sais pas si vous en avez tellement le droit (j'irais me renseigner auprès de vos supérieurs hiérarchiques). Vous pensez bien que si je me suis retiré à la campagne, c'est pour arreter de subir l'oppression, entre autres policière que je subissais en ville.

Je souhaite vivement que vous teniez compte de tous les arguments cités plus haut pour accepter ma proposition suivante: veuillez ne plus stationner sur les terres où je vis et devant le mas . Vous estimerez avec moi que la route non goudronnée entre Le Perthus et le Riunoguès est assez large en maints endroits pour vous permettre de stationner ailleurs que sur les terres où je vis sans compromettre votre travail de surveillance (que je désapprouve).

J'espère que vous ferez preuve de la même courtoisie que celle usée par moi à votre égard et que vous accepterez l'expression franche et courageuse d'une désapprobation parmi d'autres, qui serait pensée en termes diffamatoires par de nombreuses personnes si elles etaient à ma place.

P. Capron.

Chers amis, Je tiens à présenter mes meilleurs voeux pour l'année 1976 à toute l'équipe animatrice de la Falç et longue vie au journal.

Vous trouverez ci-joint un chèque en réglement de mon réabonnement.

C.D. Castelnaudary.

Companys,

Vos desitje un feliç any nou i a veure si és veritat que entre tots ho hem de fer tot. No sé si ens veurem dintre de dos anys, doncs me'n vaig al servei militar. I m'ha tocat a Ceuta, colònia espanyola a l'Africa Supose que sabreu millor que jo que alguna cosa passa avui ací a l'estat espanyol.

Adeu i molts records a tota la E.C.T.

un amic de Valencia

UN POBLE...
...UNA LLENGUA

... Un català únic i divers, ric de mil formes diferents i per tots intel·ligibles. Un català respectuós de la diversitat, perquè finalment se sap fort d'una unitat que depassa la gramàtica, la norma i el diccionari. I les fronteres. Potser és això que fa por? • JORDI PLANES

La llengua és un element important i de vegades decisiu per definir una nació. En el cas dels PAISOS CATALANS la llengua és una eina important en el combat per l'alliberament i la reunificació. Dins tota lluita nacional hi han relacions de causalitat reciproca entre la llengua i la politica. El fet cultural diferencial fonamenta i dinamitza en gran part la reivindicació nacional. Les victories politiques de la comunitat oprimida es tradueixen per l'enfortiment de la cultura dominada. A CATALUNYA SUD, per exemple, en Pompeu FABRA ha trobat en la Mancomunitat, és a dir en el poder autonomic que la burgesia sud-catalana havia assolit a principis de segle, el recolzament d'una autoritat politica propia. Però l'obra ordenadora del mestre va ser una contribució cabdal al moviment d'alliberament.

A CATALUNYA NORD, vist la greu situació de descatalanització i d'alienació nacional, és absolutament necessari arribar a un acord sus del combat linguistic. Avuidia s'ha desencadenat una polèmica sus del tema que permet a tots els responsables dels finestrons catalans de la premsa d'emplenar la llur cronica. Esquematitzant, hi han dos bandols. Els dialectalistes d'un costat. Ells, si fa no fa diuen: la llengua codificada per En FABRA és util però degut als trets especifics del rossellonès nos cal escriure com parla la gent. Els normativistes de l'altre: cap salvació fora d'En Fabra i de les normes de l'institut d'estudis catalans. Aquesta polèmica neix a un moment on tota una sèria d'iniciatives d'ensenyança de la llengua es desenvolupen. Quina posició adoptar de cara a la polèmica? Quina politica linguistica s'ha de seguir?

Tota politica té de partir d'una realitat determinada. Crec que els dos bandols estant d'acord sus del diagnostic. La realitat linguistica nord-catalana és el resultat de l'intent sempre perseguit malgrat les aparencies de genocidi cultural de l'Estat francès. La descatalanització linguistica però també etnica s'agreuja. La corrupció de la llengua parlada també (les gallicanades sovintejen). Els fenomens de patoglossia sòn gairebé exemplars (veure sus d'aquest punt: Lluis CREIXELL:"Diccionari bàsic francès-català pp. 9 a 16 i en la mateixa obra l'Apèndix d'En Jem CABANES pp. 199 a 201)

La primera qüestio que em planteji és la següent: és oportuna aquesta polèmica? Me fa l'efecte que l'enemic ha calat foc al paller i que nos barallem per saber si cal fer correr les ferrades d'aigua amb la mà dreta o la mà esquerra. Es que un primer punt d'acord no hauria pas de ser precisament una amplia tolerancia sus de la manera d'escriure per tant que l'escriptor no es proposi a travès de pretesos dialectalismes d'enfortir la corrupció i finalment l'opressió. Més val un mestre que ensenyi el català rossellonès que cap ensenyança del català. I de tota manera la majoria dels mestres coneixen el català parlat pel poble i cap altre. Hem d'esperar que tothom que volgui ensenyar tingui el nivell de la JAEC? Ho creiem pas. El català s'ensenya i s'apren amb condicions sovint coratjoses. Val la pena esmentar aqui l'esforç re-

(segueix. p. 6)

L'ONZE de NOVEMBRE

La idea del President de la República d'instituir un dia per honorar els morts de totes les guerres no ha pas d'ésser menyspreada. Per a nosaltres, catalans del Nord, la guerra del 14-18 és de totes les guerres de la nostra història la que més enèrgicament ha sagnat el nostre poble. L'onze de novembre és per a nosaltres, com desgraciadament per tots els pobles de força Estats europeus, una data carregada de terribles significacions.

Però si honorem els nostres morts hem d'ésser honestos amb la seva memòria. Els hem de respectar segons el que eren. Hi ha els morts conduïts a la guerra per força i assassinats sobre el camp de batalla, pels ordres mateixos dels seus superiors. Ens han d'inspirar compassió i pietat. Hi ha també els morts que són morts perquè han escollit de defensar la llibertat, els qui han jugat la seva vida per als altres homes; per a nosaltres i l'han perduda. A ells hem d'ésser reconeixents i ens han de provocar respecte i admiració.

No podem honorar els nostres morts de la guerra sense demanar-nos per què són morts. Els catalans d'aqueixa Catalunya han participat a tantes guerres tant diferents unes i altres que invitaré el lector a recórrer el nostre passat.

Els morts més recents són els de la guerra d'Algèria que és encara avui més actualitat que història. Per què són morts aqueixos companys, germans, marits i fills nostres que encara serien entre nosaltres sense aqueixa guerra? Imaginem les nits angoixoses d'aqueixos minyons isolats per petits grups dins les innombrables petites fortificacions de totes les muntanyes algerianes! PALESTRO, AURES, KABILIA, i tants altres noms van ésser durant vuit anys per a un pilot de joves nord-catalans i d'altres llocs sinònim de companys trobats morts per bala o per arma blanca a la matinada. A què van servir aqueixos vuit anys de guerra que malgrat tot va acabar amb la independència d'Algèria? No va ésser del tot inútil! Entre 1954 i 1962 els grans colonitzadors van tenir vuit anys per a transferir a poc a poc, si no la totalitat, en tot cas gran part de la seva fortuna, i el 1962 quan els petits "pieds noirs" s'embarcaven dins l'aventura amb l'O.A.S., els grossos ja tenien els diners ben guardats.

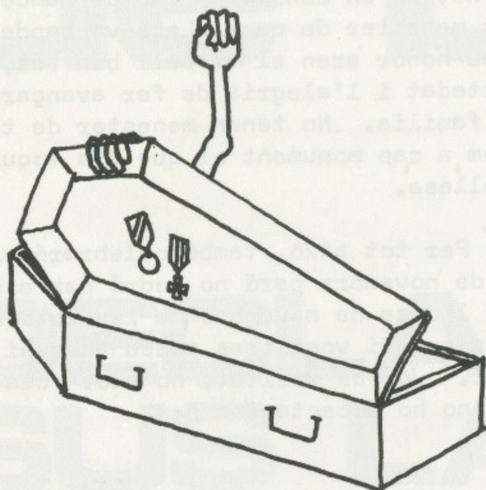
De la guerra d'Indo-xina no en direm res de diferent de la d'Algèria encara que hagi demostrat molt més bé que la d'Algèria que la dominació d'un poble no dura eternament fins i tot quan el dominador és l'Estat més potent de la terra.

Els morts de la guerra de 40 no volien pas tots jugar-se la vida i n'hi ha una colla que van morir sense tenir-ne cap ganes. D'altres van posar la seva vida en joc conscientment per la llibertat i per lluitar contra el feixisme. Aqueixa gent són realment dignes d'admiració. Però siguem honestos amb ells: si pensem per exemple amb un resistent comunista torturat fins a la mort, més aviat de dir que és mort per França, diguem que és mort per la llibertat i per la lluita contra el feixisme, car el govern de Vichy també defensava França a la seva manera. Els morts d'aqueixa guerra en en general no han pas sacrificat la seva vida per "França" amb una F gran. Teniem uns objectius més concrets. Doncs, diguem-ho.

Què direm ara de la guerra del 14-18? Què direm d'aqueixos pagesos catalans arreplegats dins tot Catalunya-nord, agrupats per milers a l'estació de Perpinyà, enviats en tren fins a BAR-LE-DUC, conduïts a peu tot al llarg de la "Voie Sacrée" fins al front, apilotats dins les trinxeres, entaforats com si fossin rates en els forts de VAUX o de DOUAUMONT i, desprès d'haver-los emborratxats, enviats a la lluita i, si en sortien, tornats a enviar al front fins a morir, amb el cos ple de trossos de ferro, sagnats a la baioneta, asfixiats pel gas, enterrats o morts d'alguna manera més refinada encara? Què en direm l'onze de novembre de l'any que vé quan pensarem en ells?

Que no ens diguin que han sacrificat la seva vida per França ni que són uns herois. Nosaltres sabem què eren aqueixa gent molts dels quals, si no hagués estat la guerra encara serien vius. Si haguessin hagut d'exposar la seva vida per la gent seva, fills, germans, amics, no hi ha cap dub-

HONORAREM els NOSTRES MORTS

te que n'haguessin estat capaços. Però allà hi van anar com un bou va a l'escorxador. La guerra de 14-18 (com totes les altres) és juridicament un enorme homicidi voluntari amb premeditaciò. Segons la legislaciò penal francesa els politics i generals responsables d'aqueixa guerra haurien merescut milions de penes de mort.

Les guerres de Napoleò sòn del mateix tipus. Aleshores també els nord-catalans van recòrrer l'Europa per anar a morir a AUSTERLITZ, a WAGRAM, o a WATERLOO que,sort per tothom, va acabar amb la matança!

N'hi ha hagut tantes de guerres que no podem parlar de totes: la guerra del 70,les guerres colonials, les de la Revoluciò francesa, les Lluis XVI i de tots els Lluïsos que el van precedir i les de tots els que no es deien Lluis. N'hi ha tantes i tantes que es perden en la nit dels temps i les anem descuidant.

N'hi ha una, malgrat tot, que hauria de preocupar els partidaris de GISCARD D'ESTAING a CATALUNYA NORD: vull parlar de tota aqueixa sèrie de lluites que hi hagué a la nostra terra a partir de 1640. Tots aqueixos catalans que s'oposaven a l'ocupaciò de CATALUNYA NORD pels francesos i que continuaren lluitant després del Tractat dels Pirineus (1659) quan CATALUNYA-NORD ja era oficialment francesa. Aqueixos morts també sòn els nostres morts. Els miquelets del VALLESPIR que atacaven els soldats de LLUIS XIV sòn els nostres avantpassats i els qui moriren per la defensa de les llibertats catalanes lluitant contra l'ocupant els hem d'honorar. I hem d'honorar també Francesc SOLER, que fins fa poc tenia el seu crani, o una imitaciò del seu crani) penjat en una de les portes de VILAFRANCA DEL CONFLENT. Aqueix Francesc SOLER que el 1674 segons els francesos "n'a su s'occuper ni du roi ni de la patrie ni de lui-même et a ainsi reçu le juste châtiment de conspirateur". La GESTAPO parlava igual el 1944 i Francesc SOLER ha d'ésser honorat tant com els resistents de la segona guerra mundial, ja que com ell defensava la llibertat del seu pais.

Tenim molts morts que sòn morts lluitant contra l'ocupaciò francesa. Sòn morts perquè el pais tenia unes llibertats que el rei de França volia destruir. Sòn morts perquè fossin respectats els nostres costums, perquè fossim els catalans del Nord i no la gent que viu a PARIS que prenguessin les decisions a CATALUNYA NORD. Sòn morts perquè el pais fos amo del seu destí, perquè no es devingués el que és ara, és a dir una regiò sense treball, sense jovent, assassinada i venuda al turisme i al capital estranger. Es per tot això que lluitaven aqueixa gent i van perdre.

Si doncs cal honorar els morts de les guerres, els cal honorar tots però cada un segons la manera que li escau. No en cal pas fer herois que se sacrificaren per França. No eren herois els que morien dins les trinxeres de 1914 a 1918. Eren homes. No tenien cap ganes de morir per França, tenien ganes de viure, de tornar al VALLESPIR, a PERPINYA, a CERDANYA, de treballar per fer viure la seva familia, reveure els pares, la dona, la mainada, els amics. I molts d'ells no van tornar. Tots nosaltres haguéssim pogut conèixer pares, oncles, avis que mai hem conegut. Cada un de nosaltres té els seus morts de 14. Cada un de nosaltres si vol, els pot posar una bandera francesa a sobre cada onze de novembre. Però jo,als meus, no els posaré pas una bandera francesa a sobre. Per què? Per moltes raons: és

que potser ni sabien com era feta la bandera francesa. I aqueixa gent sé que no volien morir. Ho sé perquè són de la meva sang i de la meva familia i sé com sem a casa meva. Nosaltres no tenim ganes de morir per coses aixi abstractes com "França". D'altres potser són a punt de morir per França. Nosaltres, no. I, doncs, ells tampoc, malgrat que no tinguessin res de separatistes ni de catalanistes. Els nostres morts, doncs, no els abrigaré amb una bandera francesa ni els faré escoltar la Marsellesa perquè l'una i l'altra eren els simbols dels que els van fer matar contra la seva voluntat, dels qui els van assassinar, dels qui els van portar en tren fins a BAR LE DUC i desprès fins a VERDUN per la "VOIE SACREE" i els van escampar per tot el front, i els van emborratxar amb "gnole" perquè no es revoltessin abans de matar-los. I no van tornar. No els puc posar sobre la bandera francesa perquè si un dia despertaven em dirien "ets un bonic porc de venir davant el nostre record amb la bandera que ha provocat la nostra mort i amb la música que ens ha conduit a l'escorxador". Això, doncs, no puc. A més qui sap? Potser que els meus morts no són morts al front, potser que són d'aquells que van ésser afusellats el 1917 per haver-se revoltat i haver refusat de morir?

No cregueu que els vulgui posar una altra bandera a sobre en lloc de la francesa. No, no en coneixien cap de bandera, ni tenen menester de cap. La seva bandera i el seu honor eren el treball ben fet, i la honestedat i l'alegria de fer avançar la seva familia. No tenen menester de tenir el nom a cap momument ni que els toquin cap marsellesa.

Per tot això, també celebraré el meu onze de novembre però no podré pas assistir a l'onze de novembre de les autoritats oficials. Si vosaltres podeu anar-hi, aneu-hi. Jo, de veritat, no puc. Els meus morts no ho acceptarien pas.

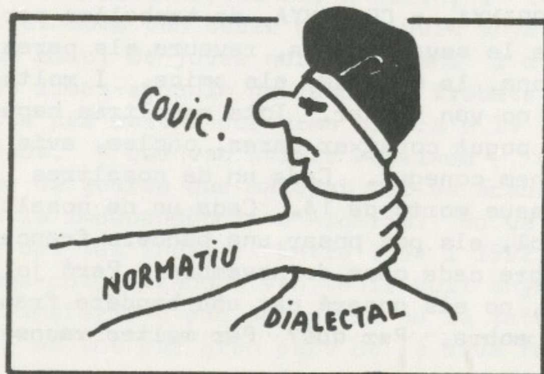
en pere petit

un poble...una llengua

alment notable que certs nord-catalans fan per aprendre la llur llengua. A VILANOVA DE LA RIBERA, al ROSSELLO, per exemple, 25 persones estant aprenent la llengua gràcies en els cursos que un estudiant envia cada setmana de PARIS!

En un segon temps cal tot un material d'alfabetització. Per l'iniciació a la llengua cal partir al nostre parer de les formes dialectals a la condició que aquestes siguin genuïnament catalanes. Cal doncs basar-se sus del català parlat tot depurant-lo de les gallicanades o castellanades. L'accès al la llengua literaria queda un objectiu.

Al mateix temps cal actuar al nivell pan-català per mor que les variants dialectals vàlides siguin mutuament reconegudes. Per mor que aixo de l'unitat dins la diversitat sigui altra cosa que una hipocrisia del centralisme. Falta un lloc de retrobament, d'intercanvis de proposicions per una llengua escrita que pogui ser realment comu.

el miquelet

carta de brest.

DECLARACIÓ SUS LA LLUITA CONTRA L'IMPERIALISME A L'EUROPA OCCIDENTAL

introducció

Signada el 3 de Febrer del 1974 la DECLARACIO DE BREST SUS DE LA LLUITA CONTRE EL COLONIALISME A L'EUROPA OCCIDENTAL posa en relleu el caràcter universal de l'imperialisme i l'extrema gravetat de la situació creada en els llurs paisos per la permanencia del sistema colonial que n'és la conseqüencia, i constitueix un principi de coordinació internacional entre els moviments socialistes de les nacions oprimides d'Europa. L'ECT ha adherit el 19 d'Abril del 1975. Sòn cosignataries d'aquesta Carta: UNION DO POBO GALEGO, UNION DEMOCRATIQUE BRETONNE, IRISH REPUBLICAN MOVEMENT, HERRIKO ALDERDI SOZIALISTA; CYMRU GOCH, PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL (provisionals).

E.C.T.

DECLARACIÓ

Els partits d'Irlanda, de Galicia i de Bretanya sotasignants reunits en conferència el 3 de Febrer de 1974, conscients del caràcter universla de l'imperialisme i de l'extrema gravetat de la situació en llurs paisos per la permanència del sistema colonial que en resulta, declaren solemnement la necessitat d'una unió entre els pobles oprimits d'Europa. Amb aquest fi proposen les anàlisis i les tesis següents.

1. LA SITUACIÓ IMPERIALISTA A EUROPA.

a) l'imperialisme sistema universal.

Com a fase de l'economia, l'imperialisme modern se situa fonamentalment en l'etapa monopolista del capitalisme. Es un sistema mundial que treu uns beneficis superiors en els països colonitzats alhora que explota el proletariat dels països imperialistes.

Pel fet que l'imperialisme és un sistema universal, molts pobles, a diferents nivells i en situacions històriques particulars, sofreixen l'explotació colonial o la dominació neocolonialista.

Europa no se surt d'aquesta norma, això explica que avui encara existeixin a la perifèria del sistema imperialista europeu certs pobles que sofreixen una explotació extrema dirigida pels diferents grups dels monopolis. Aquesta dominació existeix alhora:

- sota la forma d'una explotació extrema, directa, en el quadre del capitalisme monopolista d'Estat.
- sota la forma de monopolis europeus, que surten una mica del quadre molt estret dels vells Estats europeus, a mesura que avança la integració capitalista en el quadre del mercat comú Europeu.
- sota la forma, en fi, de firmes multinacionals, l'estratègia de les quals procura avançar-se a la crisi actual del capitalisme mundial davant les dificultats monetàries.

b) els efectes de l'imperialisme.

D'aquesta forma el capitalisme té per efecte la instauració d'un sistema colonial que afecta de diverses maneres i a nivells diversos, a diferents pobles.

El colonialisme es manifesta en tres aspectes principals, que són interdependents: aspecte econòmic, aspecte politic, i aspecte socio cultural. L'aspecte econòmic és, amb molt, el fonamental ja que els aspectes politic i sòcio cultural vénen provocats per les necessitats del capitalisme monopolista. La dominació política no té altre objectiu que permetre la penetració monopolista arribant, de vegades fins a la intervenció militar.

La destrucció de la cultura dels diferents pobles és la conseqüència d'aquesta intervenció política i econòmica. Un cop feta aquesta destrucció, la introducció d' una cultura dominant, facilita totes les opressions socials, en el primer terme de les quals se situa, evidentment, l'explotació capitalista.

En aquesta situació s'esdevé avui que:

- el poble irladès sofreix directament els efectes del colonialisme en el Nord i del neocolonialisme en el Sud (malgrat que aquesta situació va cap a una integració colonialista pura).
- el poble gallec sofreix el sotmetiemnt feixista que garanteix la dominació dels grups monopolistes de l'Estat Espanyol.
- el poble bretó sofreix directament la dominació colonial en el marc del centralisme polític que és el millor suport del capitalisme monopolista d'Estat a França.

2. LA QÜESTIÓ NACIONAL I EL SOCIALISME.

En l'etapa imperialista del capitalisme la situació colonial en la qual es troben els nostres pobles provoca la impossibilitat d'evolucionar seguint els models dels anomenats països desenvolupats d'avui. En efecte, les burgesies indígenes es troben en la impossibilitat d'acumular el capital necessari per a expandir-se; per això l'excedent econòmic creat als nostres països és drenat cap a les metropolis pels mecanismes bancaris. Conseqüentment l'existència d'una "burgesia nacional" és enterament impossible. Per això les burgesies dels nostres països estan destinades a fer el paper de "burgesies compradores" i son els agents a través dels quals puguin existir residus o inicis de burgesies amb caracter més o menys nacional, només poden fer un paper marginal.

D'això se'n dedueix la impossibilitat de la burgesia anomenada nacional de realitzar un paper dirigent en el moviment d'alliberament nacional.

Nosaltres creiem que la lluita contra l'imperialisme és indissociable de la lluita contra els seus agents locals: les burgesies "compradores".

La lluita per l'alliberament nacional no és unalluita diferent de la lluita pel socialisme. No es pot dir ni tan sols que la lluita d'alliberament nacional estigui lligada a la lluita d'emancipació social; son una sola i identica lluita. La lluita d'alliberament nacional no és més que un aspecte particular que pren la lluita de classes en els països oprimits i sotmesos a una explotació colonial, i la lluita pel socialisme pren, per als nostres pobles, la forma d'un alliberament nacional. Arribats en aquest punt volem denunciar els oportunistes de dreta i d'esquerra.

Els de dreta diuen: "primer ens alliberem nacionalment i després establirem el socialisme" L'Estat és sempre, un instrument de dominació de la classe que es troba al poder. Un Estat per damunt de les classes socials, un estat sense "caracter de classe" no pot existir. Aquest estat sense "caracter de classe" que els oportunistes de dreta ens volen fer passar, no pot ser altra cosa que la continuació, més o menys disfressada, de la dominació imperialista a través dels seus agents locals, amb una independencia purament formal com és el cas d'Irlanda del Sud. Els oportunistes d'esquerra diuen : "establim el socialisme i després el socialisme alliberarà els pobles oprimits". El socialisme no és una cosa abstracta. S'ha d'adaptar a les condicions especifiques de cada pais. La història ens ensenya que el pas al socialisme no es va realitzar d'una manera igual en els diversos països avui en dia socialistes (URSS, Xina, Viet-Nam, Cuba, etc.) Els qui neguen el marc nacional del pas al socialisme afirmen, en la majoria dels casos, el marc dels actuals Estats imperialistes.

L'internacionalisme proletari no significa la negació de l'existencia dels diferents pobles sinó la germanor i la igualtat de tots els pobles del mon.

3. MITJANS DE LLUITA REVOLUCIONÀRIA.

Tenint en compte les condicions existents en els països colonitzats de l'Europa Occidental, on la feblesa de la burgesia nacional fa impossible de separar la lluita d'alliberament nacional de la lluita d'emancipació de classe, és només amb l'aglutinació i la mobilització de les masses feta a partir de les qüestions que afecten el poble treballador, dirigida pel proletariat i que alhora divideixi els imperialistes i els seus aliats de la manera més eficaç, que podrem arribar a l'alliberament nacional.

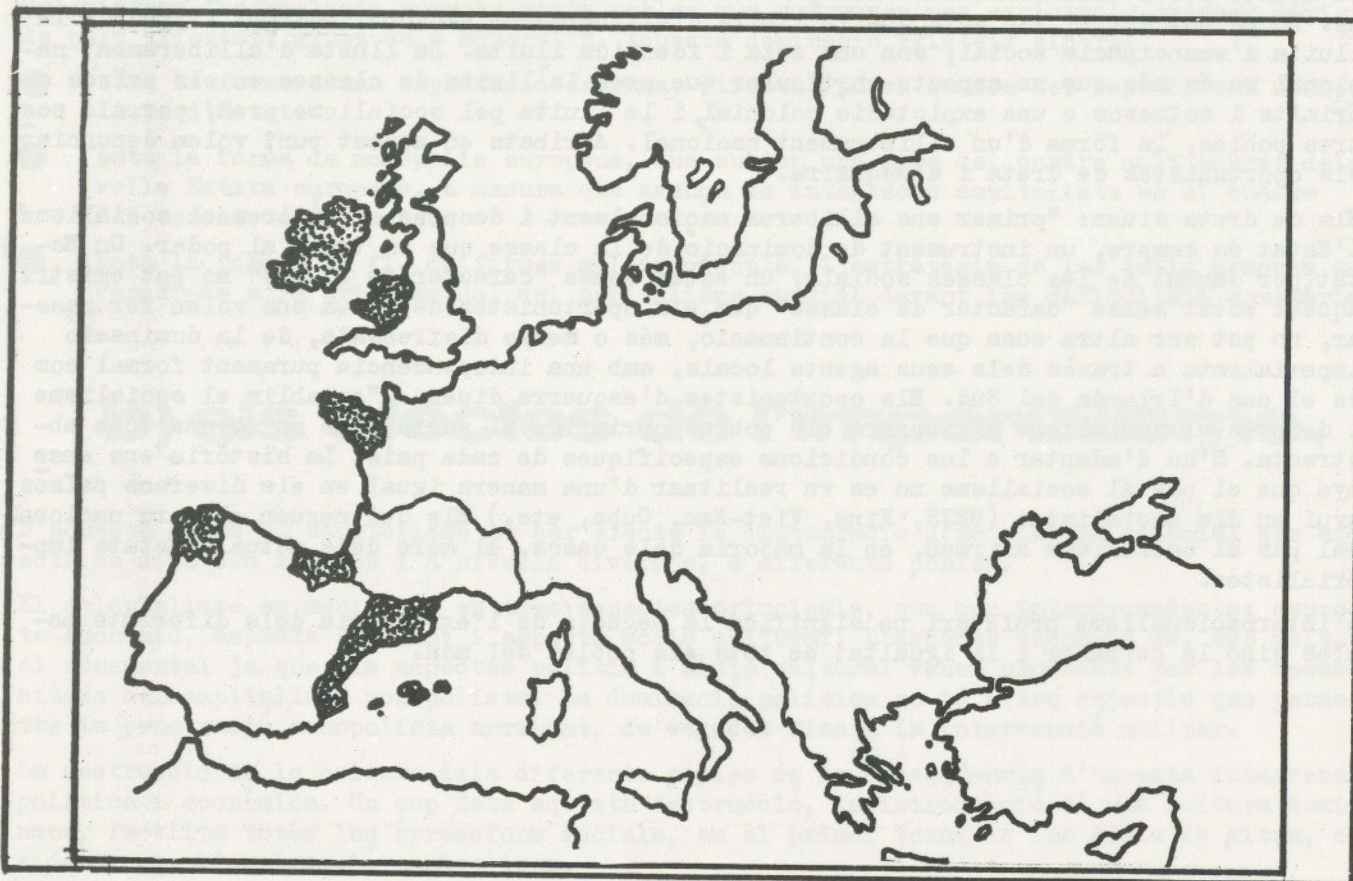
La principal tasca de l'avantguarda revolucionaria en els països colonitzats de l'Europa Occidental és de treballar per aquesta unitat del poble.

El moviment revolucionari ha de dirigir la lluita de les masses sense mai separar-se o quedar aïllat de la seva base popular. Hem d'oposar-nos tant als que volen substituir aquest treball per un militantisme elitista com als esquerranistes que intenten de saltar-se els diferents moments del procés revolucionari per una retòrica aventurista.

La situació colonial és, però, violenta. L'emigració, l'atur, la misèria, l'explotació de les riqueses nacionals i les condicions de repressió, són les condicions sobre les quals l'imperialisme aplica la violència oberta per a mantenir la seva dominació. Cap poble no pot conquerir el seu alliberament, sinó és a través de la lluita de masses com a resposta a la violència de l'imperialisme.

Els tres partits signants afirmen el dret dels pobles colonitzats a oposar la violència revolucionaria a la violència contra revolucionària. Però no hem d'oblidar que la violència revolucionaria és la resposta d'un poble oprimit organitzat per a la resistencia, no és de cap manera l'acció d'individus aïllats que no poden sostenir una lluita llarga i dura.

Els moviments d'alliberament nacional, basats únicament en la lluita armada, sense una acció de masses i sense una lluita política, acaben en la desfeta o en un canvi en les suprastructures de dominació imperialista que no altera els fonaments de la situació colonial.

carta de brest

DECLARACIÓ FINAL

A partir d'aquesta anàlisi de la situació a Europa i a partir de la resposta revolucionària que hi donem d'alliberament nacional dels nostres pobles i per la construcció del socialisme, les nostres tres organitzacions posem les tesis següents, com a base teòrica d'una pràctica revolucionaria per una Europa socialista establerta sobre la igualtat dels pobles que la composen.

1.- Reafirmem el dret inalienable dels pobles a l'autodeterminació nacional.

2.- Lluitem per la defensa i per l'afirmació dels caràcters nacionals dels nostres pobles en els aspectes econòmic, social, polític i cultural.

3.- Considerem part integrant de la construcció del socialisme als nostres països, l'establiment oficial de les llengües i cultures nacionals sobre bases populars i científiques.

4.- Ens pronunciem per la necessitat que cada poble oprimit tingui la seva organització revolucionaria d'àmbit nacional com a mitjà indispensable per a realitzar l'alliberament nacional i de classe.

5.- Condemnem totes les estructures que perpetuen l'alienació, l'explotació i l'opressió de la persona humana, especialment el feixisme, el racisme i el sectarisme.

6.- Ens pronunciem per l'establiment als nostres països d'un règim democràtic i popular en el qual les classes treballadores assumiran el poder.

7.- Reafirmem la necessitat de destruir totes les estructures capitalistes i imperialistes, i lluitem per l'apropiació pel poble de tots els mitjans de producció, de distribució i de crèdit.

8.- Ens pronunciem per l'establiment d'una economia planificada al servei dels treballadors i sota el seu control democràtic i popular.

9.- Ens solidaritzem amb la lluita de tots els pobles oprimits que s'alcen contra el colonialisme i l'imperialisme, per l'establiment de les seves llibertats nacionals i la construcció del socialisme.

10.- Cridem a la solidaritat revolucionaria a tots els pobles oprimits i a tots els progressistes del món, en la lluita que desenrotllem contra l'enemic comú: l'imperialisme mundial en tots els seus aspectes i realitats.

11.- Ens pronunciem per l'establiment d'una Europa socialista de tots els pobles que la componen, en un pla d'igualtat i de respecte mutu.

Sobre la base de les analisis i dels punts establerts i en nom dels nostres tres pobles cridem a totes les organitzacions revolucionàries dels pobles oprimits d'Europa a unir-se amb nosaltres en la lluita per la destrucció de l'imperialisme i per l'establiment d'una Europa socialista dels pobles.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS I POBLES OPRIMITS : UNIU-VOS !!

VISCA L'INTERNACIONALISME PRLETARI !!

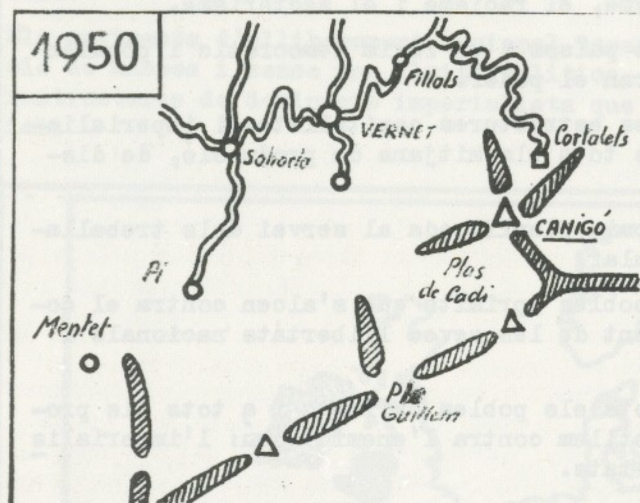
MUNTANYES...

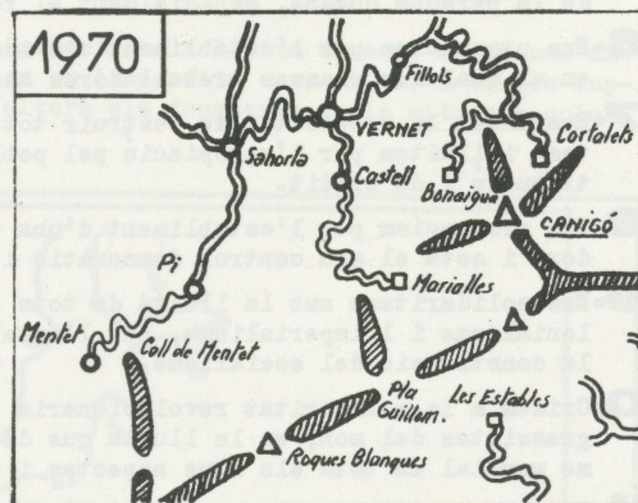
Le canton pilote du Canigou! On se souvient du boniment des technocrates: "Des aménagements légers... des infrastructures minima..." Il s'agissait de permettre à l'OFFICE NATIONAL DES FORETS de saccager nos forêts. C'est fait! Quel désastre! La route -presque une nationale- balafre la vallée du LLECH. Partout d'immenses saignées dans le bois. Troncs et branches mutilés, cassés, épars. La neige peu abondante de Noel ne recouvrait malheureusement pas cette misère. En plusieurs endroits la nature s'efforce de cicatriser ces blessures. Le granit surplombe dangereusement plusieurs passages, des éboulements se produisent sans arrêt. Faut-il espérer la colère du ciel? Pour faire avaler la pilule l'ONF a réalisé un aménagement saugrenu style ranch. Sans doute ont-ils arrangé les refuges. De quel prix nous les payons!

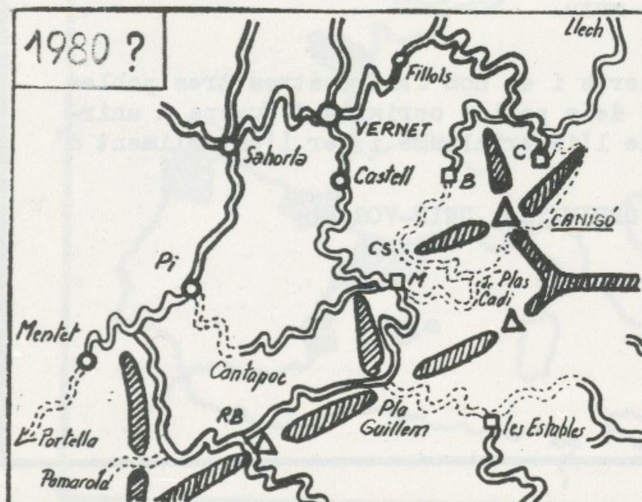
La résistance des montagnards est partout perceptible. Au refuge de PRATT DE CABRERA, tracé au charbon: ONF ASSASSINS! RESISTENCIA CATALANA! Un montagnard avait même fabriqué un guéridon avec un panneau routier et une bûche. Aux CORTALESTS un slogan posait la question: A quand des parcmètres au CANIGOU? Montagnards, il est encore temps! Arrêtons et réparons les saccages!

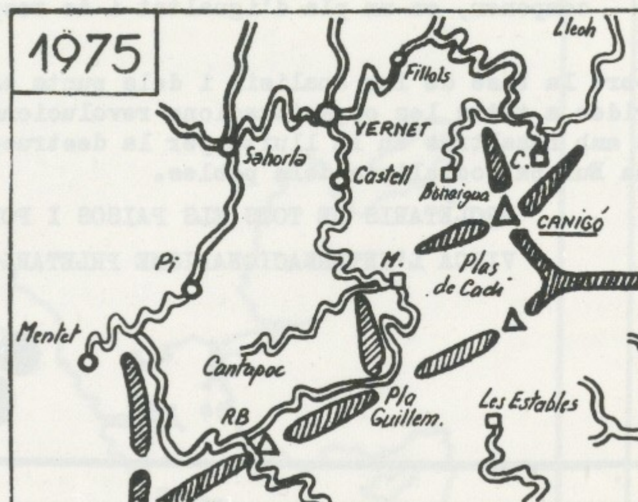
Dans le massif du CANIGÓ .... le cancer des routes .... Depuis 1950, la plaie s'étend, et l'exemple de la région de VERNET n'est pas unique! Albères, Puigmal..... c'est le pays entier qui est malade.

REGALADES...

HEM LLEGIT ...

Federalisme i autonomia

a Catalunya (1868-1938)

Art. 51... " A Catalunya es prohibeix la ganduleria i la mendicitat. Tots els ciutadans deuran exercir habitualment algun ofici o professió, o dedicar-se la major part de l'any a ocupacions mecàniques, industrials, mercantils o intel.lectuals. No estaran exemptes d'aquest deure, ni els rendistes. "

Art. 52... " A Catalunya queden prohibides les curses de braus, les exhibicions de boxa i tot esport que tendeixi a embrutir al poble. Les places de braus i els rings de lluites de boxa seran enderrocats en el terme de dos anys, una vegada assolida la independencia. "

... Que aquests textos no apartin de nosaltres ni de l'obra d'en J.A. Gonzalez Casanova els hipis de la plaça Arago o els "aficionados" de Ceret. Son trets del llarg projecte de constitució de la Republica Catalana, projecte de l'Havana, elaborat sota la presidencia d'En Francesc Macia, el 1928 i expressió juridica més coherent del nacionalisme petit-burgès català.
Aquest projecte de constitució consta amb 47 altres documents en el llibre de Gonzalez Casanova. El professor de dret public barceloni ha curosament recopilat els textos, amb pretencions normatives que, entre 1868 i 1938, intentaren conciliar la voluntat nacional catalana (a Catalunya Sud) i l'imperialisme espanyol, es a dir conciliar els inconciliables, com ho han ampliament demostrat els fets. En aquell recull, l'autor ha afegit els avant-projectes d'estatut d'autonomia del Pais València, de Mallorca i Eivissa i els estatuts d'Autonomia de Galicia i del Pais Basc. El conjunt de documents representen 443 pàgines. Els documents son introduits per una presentació historica.
Tenim doncs avui dia a l'abast i això és el gran mèrit de l'obra l'essencial de l'expressió juridica del nacionalisme sud-català.

Molt honestament l'autor en l'advertiment preliminar marca els limits de la seva obra en quant a l'introducció historica. Però els limits aixi clarament exposats tradueixen les preferències politiques de l'autor. Sembla paradoxal en una obra com aquesta de no f "cap analisi rigorosa del nacionalisme català ni del seu vessant independentista". Veure en el federalisme del segle XIX l'inspiració major del nacionalisme català contemporani és negligir tot el procès evolutiu que va d'unes timides formulacions particularistes fins a l'exigencia clara de l'independencia, exigencia formulada per sectors cada cop més amplis de les classes treballadores. Aquestes preferències politiques per solucions de compromis a nivell espanyol expliquen probablament la definició poc clara que dona de la nació en la seva introducció.

Avui dia on amplis sectors politics sud-catalans fan referència expressament als estatuts de 31 o de 32 per regular les futures relacions entre Catalunya Sud i l'Estat espanyol, aquesta obra és de gran actualitat.
Si una lliço es pot treure dels esdeveniments sud-catalans (expl. el projecte d'estatut demanat per Catalunya Sud unànima el 1931 i l'estatut "concedit" per l'estat espanyol el 1932), és precisament que el pactisme quan no és purament tàctic, és desmobilitzador del poble i sempre condueix a greus desfetes.
La mobilització popular només es pot fer sobre objectius clars com poden ser la reunificació dels Paisos Catalans, l'independència, i el socialisme.

le piège d'aleria

Ce que la presse hexagonale cache n'existe pas... Les Corses viennent d'en faire la triste expérience.
Les responsables de la société d'édition J.L. Lattes n'en reviennent pas; jamais, au grand jamais, ils n'auraient cru qu'ils allaient se heurter au grand silence complice de la presse française à propos du livre du Dr Edmond SIMEONI, Le piège d'Aleria.
De l'"Express" au "Nouvel Observateur" en passant par "le Point" et le "Canard Enchaîné" la presse "de gauche" bien pensante n'ont pas cru utile d'annoncer à leurs lecteurs la parution de l'ouvrage.
Pourtant pour reprendre les termes mêmes de la présentation du "Piège d'Aleria" qui pour une fois ne trompent pas, c'est " à la fois un récit haletant d'une journée et d'une nuit où peut-être le destin de la Corse a basculé le récit de l'incroyable incoscience des pouvoirs publics et un document qui raconte la genèse de la révolte. Cest une pièce indispensable à verser au dossier pour qui veut comprendre les problèmes et le drame corses"
A LIRE, PLUTOT DEUX FOIS QU'UNE.

LANGUEDOC/ROUSSILLON

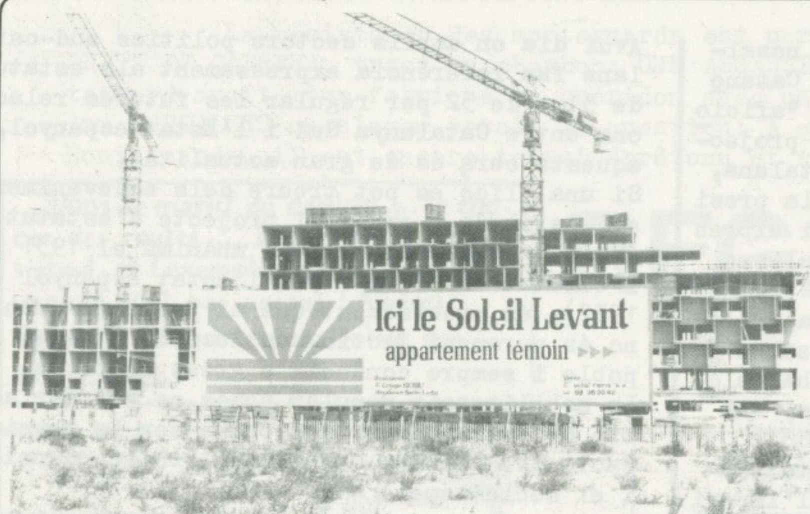

S.A.R.L. au capital de 21000 Frs. RC 74 B 162
Gérant: Eric ROZE
27, Balls Jean Vilar · 66150 ARLES-SUR-TECH · Tél. (69) 39.11.91 · 39.12.53
Banques: BPPO et BNP Amélie-les-Bains. TELEX: LANROUS 49868

vente de propriétés rurales, terrains de toutes contenances, villas et chalets

société spécialisée pour les investissements fonciers en ROUSSILLON

la meilleure organisation française à votre disposition
centres d'informations en Allemagne Fédérale, Belgique, Etats Unis, Grande Bretagne, Hollande, Suisse, Liban, Zaïre.

TOKYO? SHIKOKU? YOKOHAMA? PORT-BARCARES! A PROPREMENT PARLER, VOTRE LITTORAL M'INTERESSE...

PAPER COMERCIAL D'UNA D'AQUESTES SOCIETATS MENJADURES QUE VENEN EL PAIS ALS CAPITALISTES ESTRANGERS

PENDANT LES VACANCES OUBLIEZ VOTRE H.L.M. A PORT-BARCARES →

— Etudes techniques, administratives, juridiques et fiscales
— Conseils et renseignements gratuits
— Service après-vente

— Gestion et administration de biens ruraux
— Service spécialisé pour les étrangers
— Aménagements fonciers

HOMENATGE A J. BLANCA.

Ara en Joan Blanca té una placa al Castellet... Pero la"gran" Republica francesa en la Prefectura de Perpinyà ret homenatge al Rei Lluis XI botxi del poble català i del consol en cap Joan Blanca (fotografia).

full escampat per l'ECT a l'ocasio de l'inauguració de la placa.

Avui 18 de Desembre del 1975 el "Maire" de PERPINYA, en Paul Alduy presideix un acte d'homenatge a Joan Blanca.

Joan Blanca consul en cap de PERPINYA al moment de l'invasió, en violació de la fe jurada, dels comtats de ROSSELLO i CERDANYA per les tropes franceses de Lluis XI, és per nosaltres el simbol de la resistència a l'imperialisme francès. Car en aquell moment la resistència va ser general : totes les viles i el poble van resistir acarnissadament.

Per aquesta raó considerem que l'acte d'avui que ni fa esment del patriotisme català dels nostres avis contra l'opressor francès és un insult a la memoria de tots els resistents catalans. Car avui el nostre poble és sotmés més que mai a l'opressió de l'Estat francès i aixo precisament amb la complicitat d'homes com en Paul Alduy.

Uns interessos estrangers totalment contraris al nostre poble s'estant apoderant d'aquesta terra. El turisme que els homes com l'Alduy presenten com una solució representa el pillatge de la terra, la desfiguracó del pais, la larbinització durant tres mesos per uns quants i el xomatge i l'exili per la majoria. Sense parlar de l'esperit de prostitució generalitzada que el turisme significa: prostitució de les nostres tradicions per exemple quan els grups culturals o folklorics venen als turistes la sardana o els balls.

A davant d'aquesta situació tant desastrosa l'ECT creu que imitant l'exemple dels nostres avantpassats sola una resistència popular pot permettre que les capes populars nord catalanes controlin el desenvolupament economic. Això els corses ho han comprès. I el poble cors s'ha posat en marxa per obtenir les seves llibertats i els seus drets. Com ells hem de prendre en mans el nostre desti. Pensem que avui dia els objectius de tots els catalans del Nord han de ser :

1°) el reconeixement per l'Estat de la personalitat nacional catalana de Catalunya Nord.
2°) un estatut d'autonomia democràtic per Catalunya Nord
3°) Total catalanització dels carrecs publics a Catalunya Nord.
4°) Control popular del desenvolupament economic.
5°) Oficialització de la llengua catalana.
6°) Generalització de l'us del català a escola i a tots els mitjans d'informació

VISCA LA RESISTENCIA CATALANA DEL SEGLE XV
VISCA LA LLUITA PER UNA CATALUNYA NORD AUTONOMA I SOCIALISTA

COLONS, ESCROCS, NOTABLES CORCATS, FORA.

ESQUERRA CATALANA DELS TREBALLADORS (E.C.T.)

llibertat pels sindicalistes

llibertat pels soldats

llibertat pels patriotes bretons corses i catalans

...full escampat a la manifestació sus de "les llibertats"...

Quantes arrestacions arbitraries de militants obrers i soldats ha calgut per mor que l'esquerra francesa, amb prou feines, arribi a un acord coix ? I les perquisicions dels locals de la Ligue i de Revolution ? Es que amb els militants d'aquestes organitzacions l'esquerra hexagonal considera que GESTAPONIA pot fer tot el que vol ?

I què dels militants bretons, corsos i catalans. D'ençà d'unes setmanes 9 militants bretons son en preso per haver lluitat contra l'opressió colorial que pateix BRETANYA, . Que diu l'esquerra hexagonal ? Que valen les declaracions ? Es que l'esquerra hexagonal considera que les llibertats no valen pels bretons ?

D'ençà de l'estiu Edmond SIMEONI i un company seu és detingut contra tot dret, per haver lluitat contra el colonialisme dels monopolis vinicols a CORSEGA i per les llibertats nacionals del poble cors. Que diu l'esquerra hexagonal ? Contra els Corses patriotes és que la colla d'en Giscar és lliure de fer el que vol ?

D'ençà d'una setmana dos militants del FAC son empresonats a Perpinyà per què tornaven a CATALUNYA SUD per la muntanya amb una arma de defensa. Arran d'aquestes detencions la policia va escorcollar el local del SOCORS CATALA i el del dirigent del P.F.E.C., en Gilbert Grau i també la seva casa. Que diu l'esquerra hexagonal d'aquestes detencions i d'aquestes perquisicions. Es que considera que els patriotes catalans no tenen dret de beneficiar de les llibertats que proclamen ?

I la llibertat que reivindiquen tots aquests patriotes bretons bascos catalans, que en diu l'Esquerra francesa ?

Es que la llibertat nacional dels pobles és valida pels vietnamians o els moluquesos pero no per les nacions europeues oprimides.

LA LLIBERTAT ES INDIVISIBLE.

L'esquerra francesa és realment emposonada pel veri jacobino-bonapartista

LLIBERTAT PELS SINDICALISTES I SOLDATS.
LLIBERTAT PELS PATRIOTES BRETONS CORSES I CATALANS
LLIBERTAT PER LA NACIO CATALANA NORD I SUD !.

Desembre 1975.

impr. spé. E.C.T.

Directeur-gérant : J. ROURE. Diposit legal : 1r trimestre 1976.